

Akarna akarni, de nem tud; nem is cselekszik. Mindig újra jön valami ébresztés, valami indítás; ha igazán nekifogna, talán ki tudna evickélni gyilkos passzivitásából, de sohasem teszi, mindig halogatja — végül testileg-lelkileg elzúllik.

Ennek a szörnyű túlzásnak hadd állítsak szembe egy kis dolgot. Nemrégén történt: egy nő megy a vonathoz a falusi úton, nagyobb csomaggal. Egyszer csak valahonnan ott terem két kicsi lány. „Néni kérem, tessék ideadni, majd mi segítünk!” „Köszönöm, kislányok, elbírom magam!” „De tessék csak ideadni, mert azt mondta a tiszteletes bácsi, hogy minden nap kell valakin segíteni!” A tiszteletes bácsi mondta — és a két kislány azonnal megfogadta. Ezen mosolygunk — de bár hasonlítanánk hozzájuk!

Mit kell cselekednünk? — Mindenki érzi, tudja, hogy neki min kell kezdeni. Amikor Isten megvilágosít, megmutatja, hol és mivel kell kezdeni. Nem is az a fontos, hogy mivel; az a fontos, hogy elmozduljunk arról a holtpontról, ahol vagyunk. Ki tudja, megismétli-e az Isten a jelet, elküldi-e még egyszer követét?

Isten megmutatja az utat magához, — megtette a maga részéről az első lépést. Ezután következik a második lépés, amit nekem kell megtennem, hogy majd aztán az Úristen elhívhasson a harmadik és a negyedik és az ötödik lépésön keresztül oda, ahová az út vezet: Hozzá.

TÁJ A VONATBÓL

*Vad júliusi délutánon
fut vonatom a tájon át,
akácсорos, lankás mezőben,
hol aratják a gabonát.*

*Tengeri, zab és krumpli zöldje,
köztük egy-egy sávnyi arany.
A kaszás föl se néz, csak vágja
az érett búzát komolyan.*

*Egykedvűen, szívós keményen
a tűző napú ég alatt.
És párja hajladox nyomában,
szedve az eldölt szálakat.*

*Ott fehér, amott piros kendő,
fénylő kasza, hajló derék.
Áll a levegő mozdulatlan
s felhőtlenül izzik az ég.*

*Vonatunk tovább fut. Felénk most
házak szaladnak s kerti fák.
Fűzfáival egy kies rét jön
s magas part, mely végig virág.*

*Ablakomnál egy fiatal nő
mereng a tűnő tájakon.
Pár koránkelő a melegtől
szunnyad bókolva a padon.*

*A völgy már Gödöllő. Előttünk
hűvös erdők sötétlenek.
S nyugaton szürkén, ismerősen,
büszkén feltűnnek a hegyek...*

Hegedűs László